

[P. N. Petersen (Røjle).]

meget betænkelig ved Gennemførelse af Lovforslaget i den foreslaaede Form, der ikke uden Grund har berørt Retsbevidstheden i Befolkningen. Det kan jo ikke nægtes, at den Praksis, der hidtil er fulgt, aabner uanede Perspektiver. Naar Finansministeren kan bruge Loven til Oprettelse af nye Kontorer og Justitsministeren kan gøre det samme, maa Handelsministeren ogsaa kunne gøre det. Det vil sige, at hele Centraladministrationen til enhver Tid paa en saare bekvem Maade kan tilegne sig de Lokaler, den har Brug for, men dette gør alligevel, at Ejendomsbegrebet og Aftaler, der tager Sigte paa at sikre Hjem og Virksomhed det nødvendige Raaderum, Tid efter anden bliver noget flydende.

Desværre er det jo saadan, at langt den største Del af de tyske Flygtninge endnu befinder sig her i Landet, og der findes, om end i begrænset Omfang, stadig fremmed Militær inden for vort Landomraade. Paa Baggrund heraf vil det derfor være nødvendigt at forlænge Loven, men det vil ogsaa være nødvendigt at henvise Lovforslaget til et Udvalg, og det glæder mig, at der er bebudet Forslag herom, idet det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, ikke kan billige den Udvikling, der er foregaaet paa dette Omraade siden Lovens Vedtagelse i Fjor. Efter vor Opfattelse maa Formaalsparagraffen ændres paa en saadan Maade, at der skabes Sikkerhed for, at det kun bliver Militæret og Flygtningene, der falder ind under Loven, og at de Institutioner, der i øvrigt har benyttet Loven til at fremskaffe Lokaler o. lign., faar disse Forhold afviklet. Jeg er ganske paa det rene med de Vanskeligheder, der ogsaa for Centraladministrationen er forbundet med at skaffe Lokaler paa sædvanlig menneskelig Maade, men jeg skulde dog tro, at det med lidt god Vilje vilde være muligt at overvinde disse Vanskeligheder. Jeg har hørt en Fugl synge om, at Københavns Kommune har lejet Lokaler i Axelborg. Det høje Indenrigsministerium har altsaa Lejlighed til at spejle sig i det Initiativ, Kommunalbestyrelsen her har taget, og jeg fristes til at sige: Gak hen og gør ligesaa.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til *velvillig* Behandling her i det høje Landsting!

Indenrigsministeren (Kjær): Hvis man tror, at det har været mig eller Indenrigsministeriets Embedsmænd en Glæde at ad-

ministrere denne Lov — og jeg gentager det, jeg sagde i min Fremsættelsestale: andet end Administrationen af den har vi ikke haft med at gøre —, eller hvis man tror, at det har været mig en Glæde at foreslaa Loven forlænget, saa kommer man til at tro om igen — det har det nemlig ikke. Naar jeg ikke har været glad ved det, er det dog udelukkende, fordi denne Lov medfører en lang Række Gener for de Mennesker, den gaar ud over, Gener, som jeg gerne ønskede dem fritaget for; men jeg kan ikke paa nogen Maade anerkende det berettigede i det, som det ærede Medlem Hr. Stumph og i meget stærkere Grad det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) hævdede: at man var i Administrationen gaaet langt længere, end der var hjemlet Ret til i selve Loven.

Det ærede Medlem Hr. Stumph nævnte Dommene. Ja, der foreligger mig bekendt 2 Domme, og af disse 3 Domme giver de 3 Administrationens Ret, medens den tredie — det skal indrømmes — gaar Administrationen imod. Der synes altsaa dog at være en vis Overvægt i Administrationens Favør. I øvrigt skal jeg slet ikke udtale mig om dette; der skal være Tavshed, medens Retten sidder, og vi maa afvente den Højesteretsdom, der til sin Tid kommer.

Jeg vil til det ærede Medlem Hr. Stumph videre sige, at det er rigtigt, som jeg sagde i min Fremsættelsestale, at vi har rettet en Række Henvendelser til de andre Ministerier, som har benyttet Loven. Det ærede Medlem spurgte, om det har frugtet og hvor meget. Det er mig ikke muligt at sige noget som helst om dette; men jeg tvivler ikke om, at det er saadan, at man fra alle Parters Side har været indstillet paa hurtigst muligt at frigøre de beslaglagte Lokaler. Hvornaar saa Frigørelsen f. Eks. af de Lokaler, som Englænderne i Øjeblikket benytter, kommer, er jeg naturligvis afskaaret fra paa nogen Maade at sige noget bestemt om; det sorterer, om jeg saa maa sige, ikke under Indenrigsministeriet. Men jeg kan i øvrigt fuldt ud give min Tilslutning til det Haab, som det ærede Medlem Hr. Stumph gav Udtryk for, at det maa blive sidste Gang, denne Lovgivning skal forlænges, dog som sagt stadig ud fra den Opfattelse, at det bliver sidste Gang, vi paa denne Maade generer Befolkningen.

Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) sagde, at han havde i min Fremsættelsestale kunnet fornemme et Hjertesuk. Han kan formentlig ogsaa fornemme et saadant i de Ord, jeg siger her. I øvrigt var det ærede Medlem jo stærkt inde paa